

WERELDGEBEUREN

HOOFDSTUK V.

HET WITTE LICHT EN FANATISME.

Als wij ons bezighouden met alle invloeden die op de wereld optreden, dan is het zo gemakkelijk te zeggen: Er komt een periode van wit licht en dat betekent tegenstellingen. De meeste mensen zien echter over het hoofd dat die tegenstellingen vaak iets in beweging zetten. Als u de laatste tijd de ontwikkelingen in Perzië heeft gevolgd, dan zult u wel gemerkt hebben hoe verbeterd enerzijds en hoe onzeker anderzijds de houding van alle betrokkenen is, of u nu spreekt over de ayatollah, de sjah of over alle anderen inclusief de generaals en de huidige minister-president.

Hier wordt u geconfronteerd met de gevolgen van wit licht in een periode waarin ook veel rood licht voorkomt. Dergelijke perioden zijn er al eerder geweest. Als wij denken aan b.v. de tijd van de sociale revolutie in 1870, dan zien wij hoe daar een enorm aantal onzekerheden ontstaan en hoe daardoor tevens de standpunten verhardden, hoe de mensen op een gegeven ogenblik alleen nog maar denkbeelden nastreven en praktische mogelijkheden buiten beschouwing laten.

In de huidige periode zien wij die ontwikkeling evenzeer overal optreden. U zult er misschien nog niet zoveel van gemerkt hebben in uw eigen omgeving. Ik kan u garanderen dat soortgelijke ontwikkelingen hebben plaatsgevonden en nog plaatsvinden in EEG-verband, in de relatie tussen Engeland en een deel van zijn satellietstaten. Ook elders in Azië zien wij dit aspect een grote rol spelen.

Wit licht betekent: het zuiver zien. De mogelijkheid tot scherp erkennen van alles wat er bestaat en wat er niet bestaat. Maar een mens leeft niet alleen bij de stoffelijke feiten. Hij heeft wel degelijk in zich droombeelden, misschien angstbeelden, verwachtingsbeelden en deze bouwt hij voor zichzelf uit tot een absolute zekerheid.

Als wij zien hoe een ayatollah in feite terug wil naar een theocratische dictatuur, dan lijkt dat in de ogen van een modern mens een beetje belachelijk. Maar voor hem is er maar één waarheid: de waarheid van zijn godsdienst waaraan hij alles ondergeschikt wil maken. Wat dat betreft heeft hij vele medestanders. Denk b.v. aan de overigens verstandiger opererende Paus. Denk aan personen in uw eigen omgeving als Van Agt, Gijzen. Deze mensen hebben een denkbeeld dat zo heilig is, dat ze het in de plaats van de feiten zetten. Nu zien zij de feiten scherp, helder en duidelijk. Het enige wat ze echter niet kunnen doen, is hun eigen visie aanpassen aan de feiten. Toch moet er een eenheid zijn. Daarom probeert men de feiten aan te passen aan de theorie. Dit ontwikkelt in de mens een steeds voortgaande frustratie, want men kan de werkelijkheid niet zonder meer aanpassen aan menselijke denkbeelden.

Men kan mensen niet veranderen zodat ze opeens allen even solidair en even edel zijn en daardoor dus een ideaal socialisme creëren. Men kan gelovi-

gen niet zozeer terugwijzen naar een hemelse verwachting dat ze hun aardse ellende vergeten. Men kan de ontwikkeling van een moderne staat niet tegenhouden in de naam van Allah. Maar als we zo beginnen, dan kunnen we niet anders meer dan kiezen. De keuze die wij maken zou normaal zijn: wij kiezen voor de feiten. Laten wij ons eerst bij de feiten neerleggen en dan zien hoe we verder kunnen komen. Maar dat is op dit moment voor vele belangrijke personen niet goed mogelijk.

Als de Paus op dit ogenblik toegeeft dat zijn kerk heeft gefaald hoe dan ook of - in een andere richting - probeert zijn kerk weer tot een wereldgezag te verheffen, dan verloochent hij de totale ontwikkeling ervan die eeuwen heeft geduurd en waarin een onfeilbare kerk met een onfeilbare paus uitspraken heeft gedaan. Je kunt die niet wegpraten. Hij zou zijn eigen geloof verloochenen, indien hij zich zou aanpassen aan de feiten.

De ayatollah heeft precies hetzelfde gedaan. Ook hij leeft in een droomwereld. In een wereld die teruggaat, de tijd van de heilige oorlogen, het omverwerpen van alle afgoden. Hij wil een nieuwe heilige oorlog waarin de roem en de eer van Allah en zijn profeet wederom worden bevestigd; en dat kan niet. Want dit is geen tijd meer om met kamelen op te trekken. Het is een tijd van oliebelangen. Dit is geen tijd meer waarin je de massa's onbepaald kunt blijven beheersen, ook als je ze zover kunt krijgen dat ze je toejuichen en volgen.

Het fanatisme dat deze mensen drijft is enerzijds een zelfbevestiging, een kracht van geloof. Anderzijds is het ook een wanhopig verzet tegen de werkelijkheid waarmee ze niet kunnen leven zonder gelijktijdig toe te geven dat wat ze hun hele leven hebben gedaan en gepredikt niet geheel juist was. Zo gezien is het begrijpelijk, dat deze mensen hun denk- en droombeelden gaan uitstralen als een werkelijkheid; dat men probeert de mensen a.h.w. om te kopen door eigen optreden, maar ook door de belofte die men geeft; dat men spreekt over de nieuwe mogelijkheden, die er in een islamitische republiek voor het gewone volk zullen zijn door een grotere sociale rechtvaardigheid. Of men spreekt over de hemelse krachten die door gebed en het trouw volgen van de wetten van de kerk ongetwijfeld zullen ingrijpen in alle onrecht zoals het op de wereld bestaat. Dit fanatisme grijpt die mensen. Vergeet niet, dat de mensen die een dergelijk beeld aanvaarden ook op de vlucht zijn voor de feiten.

Die feiten zijn niet altijd even smakelijk. Het zijn de feiten van b.v. een Savak (de geheime politie van de Sjah) die martelt. Het zijn de feiten van een dictatuur die in bijna geheel Zuid-Amerika geheime gevangenschappen en moordcommando's heeft. Een wereld van armoede waaraan men zich niet kan onttrekken en waar eigenlijk alleen nog maar de hoop op een eeuwige zaligheid overblijft. Zo ontstaat het fanatisme.

Wat zal er gebeuren, als fanaten het lot van de mensheid in handen krijgen? In het begin zullen zij in staat zijn om ook anderen, zelfs in het witte licht van de werkelijkheid, hun droombeeld te laten najagen. De discrepanties worden daardoor steeds groter. Je kunt in het begin de hartstochten die worden opgewekt (zeker wanneer invloeden van het rode licht onmiddellijk op het witte licht volgen zoals in deze periode vaak zal gebeuren) zodanig richten dat ze je helpen het bestaande aan te tasten, maar zonder dat je droombeeld daardoor dichterbij komt.

Het is misschien een beetje moeilijk om dit als mens te overzien. Daarom wil ik proberen u in dit onderwerp duidelijk te maken wat er zich in feite afspeelt.

Stel u een ogenblik voor dat we te maken hebben met hemel en hel; niet als werkelijkheden maar gepersonifieerd door invloeden.

De hel zegt: "Als je maar eerlijk en oprecht dient, zul je gered worden. De zaligheid die ik je bied is even groot als die van de hemel. De hemel is onzeker. Ik toon je de weg om je ideaal te bereiken." En ze goochelt misschien de mensen zelfs een soort hemel voor, die echter onmiddellijk weer in

een grot van verschrikking verandert op het ogenblik, dat je haar betreedt.

Als je verdergaat, dan zie je ook de hemel. De hemel echter kan weinig bieden. Het licht namelijk kan alleen de werkelijkheid bieden. Die werkelijkheid omvat alles: geestelijke waarden, stoffelijke waarden, het scheppend proces en de voortdurende gang van invloeden van geestelijke en materiële aard door de gehele kosmos. De hemel kan niet zeggen: Ik zal je geven. De hel belooft. De hemel is. En dit is de tegenstelling waarin je je op het ogenblik bevindt.

Er is eens gezegd: Als God de hemel en de hel heeft voortgebracht, dan is Hij voor beide aansprakelijk. Ze zijn beide gebonden aan zijn wet en zijn wesen. Dat is ongetwijfeld waar. Dan kun je ook zeggen: Wanneer in de mensheid de tegenstellingen groeien door kosmische invloeden, dan komt dat omdat zij deel zijn van de mensheid als zodanig. Niet omdat twee belangen tegen elkaar strijden, maar omdat een en dezelfde mens in een gespletenheid probeert zichzelf te rechtvaardigen t.a.v. zichzelf zonder te beseffen hoe hij wordt gemanipuleerd.

Dit beeld zal u nog duidelijker zijn, als ik u vertel dat er invloeden uit de geest zijn die in de mens besef wakker maken. Maar een besef, let wel, dat geen rekening houdt met zijn persoonlijkheid, dat ook geen rekening houdt met zijn geloof, zijn fantasie, zijn leerstelligheden. Een invloed die eenvoudig is.

Het witte licht is in dit geval scherp, helder, verterend. Wanneer het witte licht je treft en je zoudt het kunnen aanvaarden zoals het is, dan breekt het tal van idealen in je af. Dan verbrandt het een hoop illusies die je omtrent jezelf en je wereld koestert en het laat je achter met de kille zekerheid: zo is het. En in die zekerheid ook met de kracht om te leven met het bestaan. Maar welke emens aanvaardt dit?

Deze geestelijke werkelijkheid van het witte licht is niet te verteren, als het betekent dat alles wat je stoffelijk bent zinloos wordt. Het heeft geen waarde voor je op het ogenblik, dat de hele structuur van de wereld rond je zinloos blijkt. Een waanzinnig spel van denkbeelden.

Wanneer er een mystieke (paars of violet licht) geestelijke invloed uit de ruimte komt, dan zijn alle mensen plotseling geneigd tot innerlijke verdieping; dan dromen ze. Maar ze dromen weer in de termen van hun eigen werkelijkheid. Ze dromen in de termen van hun verheffing of van de genade Gods. Ze dromen in termen van inwijding: het doorschrijden van de poorten. Maar ze dromen niet over het feit van die invloed: een besef dat in het Al bestaat en waarvan je deel bent.

Een rode invloed is vitaliteit, ook strijdlust. Maar de mens kan het zo niet aan. Datgene wat zou betekenen dat je fel en duidelijk alles wat je bent moet gaan uitbeelden, zodat je niet meer kunt terugschrikken voor je eigen beperkingen, wordt omgezet in hartstocht, in verwijt tegen de ander, in strijdlust waarbij je jezelf als factor buiten beschouwing laat en slechts anderen wilt aanpassen aan wat jij wenst of wat jij bent.

Dit is een werkelijkheid, die zeker ook de toekomst blijft beheersen, want we zitten in een periode van grote omwentelingen waarin de mensheid zelf niet meer weet wat ze is en wat ze doet. Zou het daarbij blijven, dan zouden we kunnen aannemen dat dit alles zich alleen op geestelijk niveau afspeelt. We zouden verschijnselen zoals die in Perzië, het optreden van staatslieden en pausen kunnen zien als een nevenverschijnsel. Maar helaas zijn er ook nog stoffelijke invloeden.

Vanuit de gloeiende ovens in het midden van de Melkweg branden stralingen zich een weg naar buiten. Ze veranderen voor een deel de aard en de structuur van de ruimte. Voor een deel stuwen ze stofwolken voor zich uit en al wat daardoor wordt getroffen verandert. Het zijn maar korte veranderingen. Je merkt het haast niet op. Bijvoorbeeld: Wanneer uw lichaamstemperatuur 5 graden daalt en de algemene temperatuur daalt ook 5 graden, dan blijft het voor u even warm. De verandering is er echter wel. Als die verandering dan ook betekent dat daardoor de aarde anders gaat reageren, dan sta je voor een

onbegrepen situatie. Voor jou is het hetzelfde gebeven, maar het gaat anders. Het is alsof alles je tegenstander wordt.

Nu zijn er in dezelfde orden van grootte waarin we de geestelijke invloeden plegen aan te duiden ook stoffelijke invloeden, zoals u bekend zal zijn. Deze invloeden veranderen bijna onmerkbaar, maar praktisch voor de gehele planeet tevens een aantal werkelijkheden. Het zijn reactiemogelijkheden, het zijn levensmogelijkheden, het zijn vitaliteitskwesaties. Er zijn tijden dat iedereen uitroept: O, wat ben ik moe! Er zijn ook tijden dat iedereen uitroept: Ik voel het in mijn bloed, de lente komt! Dan verklaren wij dat alleen door verandering van zonneshijn-verhoudingen, luchtelectriciteit, de hoeveelheid ultraviolette straling en dergelijke. Dat is natuurlijk niet waar. We weten dat dergelijke perioden van vitaliteit ook voorkomen in hartje winter, wanneer er heel weinig licht is en zeker niet de zoete warmte die men dan pleegt te associëren met die lentegevoelens.

De kosmische impulsen van stoffelijke aard zijn nu in aantal aan het toenemen, niet zozeer in intensiteit. Op het ogenblik betekent dat wankelmoedigheid, onzekerheid. Al datgene waarop je stoffelijk meent te kunnen rekenen wordt niet echt waar. De uitdaging, die je doet aan het lot, wordt niet aanvaard, maar gelijktijdig speelt het noodlot op een andere manier een eigenaardige rol. Laten we zeggen: Een ayatollah verwacht te worden vermoord, maar na twee dagen krijgt hij last van enorme buikklachten. Die zijn voor hem schadelijker dan de dood, want dat maakt het hem onmogelijk zo vitaal op te treden als noodzakelijk zou zijn om zijn doeleinden te bevorderen. Dit is maar een voorbeeld.

Indien dit tempo van wisselingen toeneemt en daarbij de materiële vitaliteit en zwakte elkaar steeds meer gaan afwisselen (bovendien zijn er nog die vreemde invloeden uit de geest), dan moet hierdoor het lot van de wereld in de komende tijd sterk worden beïnvloed.

Stel u nu het volgende beeld voor: Het geestelijk witte licht herhaalt zich met betrekkelijk snelle frequentie in de komende 15 jaar. Dat wil zeggen, dat het witte licht dus de mensen steeds weer confronteert met de werkelijkheid. In ongeveer 70 % van de belangrijke opvlammende witte invloeden zien wij bovendien dat daarna een iets langer durende invloed van rood licht van geestelijke aard volgt. Dit betekent, dat de verwerking van gegevens en erkenningen die het witte licht heeft voortgebracht ongetwijfeld wel heel sterk emotioneel om niet te zeggen hartstochtelijk zal zijn. In de stoffelijke ritmen zien wij dus dit stottereffect, deze golven die in steeds sneller tempo en vaak wisselend van aard de aarde treffen. Wanneer eens een dergelijke invloed ongeveer 12 dagen nodig had om de hele wereld actief te treffen (d.w.z. gevolgen te wekken) zo blijkt nu dat dit ongeveer in 36 uur een feit is. Dus na 36 uur zijn er kenbare gevolgen.

Gelijktijdig zien wij dat, als de gevolgen eens een gemiddelde duur hadden van ongeveer 17 à 18 dagen, de uitwerking van die stoffelijke invloeden nu beperkt blijft tot ongeveer 6 à 7 dagen. Deze wisseling zal zeer waarschijnlijk aanhouden tot ongeveer het jaar 2000. Dit houdt in, dat wij in de komende tijd worden geconfronteerd met een vergelijkbare situatie van dit ogenblik. Dat betekent, dat denkbeelden in steeds sterkere mate zullen worden gesteld tegenover feiten. Dat wil zeggen, dat de mensen steeds meer vanuit emotionaliteit zullen reageren en steeds minder uit erkenning van feiten en waarheden. Dat betekent, dat de mens in die komende periode voortdurend bezig is om een zelfbevestiging te zoeken en niet weet hoe hij dit tot stand moet brengen.

Wat kunnen we dan verwachten? Allereerst natuurlijk voor zeer velen: het zoeken van voormannen. Mensen die ze volgen. Mensen die gezag hebben. Zoals een zekere dominee met zijn kerkje (in Guyana) die zichzelf als een soort God de Vader beschouwde en die zijn laatste volgelingen (bijna duizend in getal) meesleepte in een algemene zelfmoord. Dergelijke dwaasheden, zoals men dat op aarde beschouwt, zullen meer en meer voorkomen. Een soort kamikase-

mentaliteit. De stormwind van de emoties waardoor het "ik" zichzelf op-offert om een ideaal te kunnen behouden dat in feite al is verstoord.

Daarnaast is daar natuurlijk de mogelijkheid van samenwerking. Juist als mensen niet zo gebonden zijn aan leiding en een klein beetje zelfstandiger blijven, zullen ze nolens volens zich moeten gaan aansluiten bij anderen zonder daarbij te letten op precies gelijke instelling of wet. Het is een samenwerking die door de feiten wordt gedictieerd en waarin het eigen ideale beeld nog wel behouden blijft, maar wordt onderworpen aan de feitelijke mogelijkheden.

In de eerste periode zullen de leiders ongetwijfeld de hoofdrol spelen. Laten we aannemen, dat dat van heden af nog een 7 of 8 jaar duurt. In die tijd moeten we dus ook rekening houden met de mogelijkheid dat grote massa's, opgezwepen door idealen die in strijd zijn met alle mogelijkheden en werkelijkheid, zullen proberen die werkelijkheid naar hun hand te zetten, ook met het meest krankzinnige zelfbedrog, ook met het meest brute geweld. In sommige gevallen zelfs door bewuste zelfmoord.

Degenen, die niet zo sterk gebonden zijn, zullen daarentegen juist in die samenwerking een hechte eenheid gaan vormen die op de feiten is gebaseerd.

Nu kunnen dromen nooit onbeperkt tegen de feiten op. Dat wil zeggen, dat de machtsstructuren van de heersers die nog ongeveer 6 à 7 jaar kan aanhouden, zo hier en daar eigenlijk reeds is verstoord en steeds sterker zal worden verstoord door een soort nuchterheid. Een nuchterheid waarbij de dromen, de idealen en het geloof wel een rol spelen, maar de feiten wel voorop staan. Dat impliceert dat deze samenwerking (broederschappen) tijdens conflicten vaak besmettelijk zal werken. Het betekent, dat mensen van verschillende partijen ineens ontdekken dat ze meer gemeen hebben dan hen scheidt en dat wat hen scheidt alleen maar een gedachte is, terwijl de feiten hen nopen samen te werken. Dit zal volgens mij het geval zijn totdat deze periode eindigt. Scherpe fluctuaties daarin zijn denkbaar en het z.g. stotterritme van de materiële krachten uit de kosmos zal ongetwijfeld hierbij betrokken zijn.

Ik verwacht korte golven van intense samenwerking, gevolgd door eveneens niet lange perioden van lusteloosheid. Dit betekent wel, dat de gehele geestelijke ontwikkeling van de mensheid in een nieuw daglicht komt te staan. De onzekerheid en het fanatisme tezamen dwingen langzaam maar zeker tot het erkennen van al datgene wat eigenlijk niet past in de denkbeelden van de moderne samenleving. Dit betekent, dat visies op menselijke waardigheid en menselijke rechten anders gaan worden. Dit betekent, dat inzichten over geoorloofde en ongeoorloofde praktijken anders gaan worden. Dit betekent vooral, dat de mens vanuit een geestelijk standpunt gaat proberen zijn wereld met anderen samen op te bouwen.

Vanaf 1990 neem ik aan, dat deze broederschap het gehele uiterlijk van de aarde steeds sterker gaat beheersen. Geen 3e en 4e wereldoorlog. Een 3e is misschien nog mogelijk, maar geen 4e meer. Eerder een samensmelting van menselijke begrippen en belangen waarbij men in een eerlijke erkenning van de feiten samen probeert iets tot stand te brengen. Het begin van de broederschap der mensen.

Zolang die invloed van wit licht blijft duren, moeten wij rekening ermee houden dat zelfs bij dit samenwerken en bij deze op feiten gebaseerde broederschap enig fanatisme niet kan uitblijven door de daarop steeds volgende rode invloed. Veel zal voornamelijk emotioneel moeten worden verwerkt.

Als ik tracht om voor de gehele wereld een beeld te vormen van de ontwikkelingen tot het jaar 2000, dan denk ik natuurlijk in termen van opstanden, revoluties. Ik denk in termen van fascisme en andere vormen van dictatuur. Maar vooral denk ik in termen van mensen die zich ontworstelen aan de uiterlijke druk. Daarom geloof ik dat we kunnen zeggen: In Europa zullen de grenzen vallen binnen 12 jaar. Dit betekent niet alleen de grenzen tussen

de westelijke landen, maar ook de grenzen met de z.g. oostblok-staten. Ik geloof, dat samenwerking en vrije uitwisseling in dit gebied zonder meer mogelijk zal worden. Ik meen, dat gelijktijdig in Azië een soortgelijk proces zich afspeelt waarvan de eerste samenwerkingen en eenheden waarschijnlijk al binnen 3 jaar kenbaar worden, maar het totale proces van langzame versmelting en het wegvallen van grenzen ongeveer wel 20 jaar zal vergen; dus tot kort voor het jaar 2000.

In de Ver. Staten zie ik grote veranderingen die aanvankelijk zeer chaotisch aandoen. Ik zie een zich terugtrekken van de meeste mensen in een sfeer van mogelijkheden en eigenbelangen. Gelijktijdig zie ik daaruit ontstaan een vorm van verbondenheid, die op basis van erkende noodzaken en belangen een samenwerking met steeds meer mensen elders tot stand brengt. Ik geloof, dat de grenzen tussen Mexico, U.S.A. en Canada zullen wegvallen in ongeveer 14 jaar.

In Zuid-Amerika is het wat moeilijker om de zaak te overzien. Ik neem aan, dat daar een lange tijd kleine, bijna feudale groepen blijven bestaan, die gedwongen tot samenwerking op den duur zich vooral zullen richten op andere eenheden. Dat kan zijn Europa, dat kan zijn Azië en zelfs Noord-Amerika. De samensmelting van deze volkeren - gezien de enorme achterstand in bepaalde ontwikkelingen en daarnaast de vele grote en magische overtuigingen die in Zuid-Amerika een rol spelen - is volgens mij niet te verwachten vóór het jaar 2025.

Den rest ons alleen nog Afrika. Afrika zal beginnen met een strijd voor zelfstandigheid. Voor de blanke belangen daar zal dat zeker in de eerste 10 à 12 jaar zeer nadelig zijn. De onafhankelijkheid van het zwarte continent. Een voortdurende uitbreiding van de macht van de zwarte, maar gelijktijdig het besef van falen dat steeds duidelijker zal worden. Ik geloof, dat zich in deze periode wel een strijd zal ontwikkelen en er een aantal oorlogen zal zijn die in feite moeten worden gezien als stammenoorlogen. Daarna zal men echter beseffen dat, wil men in leven blijven en verdergaan een samenwerking noodzakelijk is, vooral omdat in die tijd veel van de westerse gulheid verdwenen zal zijn. Ik denk, dat er in Afrika na ongeveer 20 jaar een centrale bond wordt opgericht waardoor weer vele grenzen zullen wegvallen, niet alle, en er een sterke samenwerking komt waarin de de samenwerking tussen de noordelijke landen (olielanden) en de zuidelijke landen (dus de zeer vruchtbare landbouwgebieden) vooral een grote rol gaat spelen. Afrika zal in die periode, denk ik, nog niet van zo grote betekenis zijn.

Australië blijft daar een beetje buiten. Dit land zal in die periode zeer waarschijnlijk een groot aantal immigranten opnemen en daardoor komen tot een verdere ontwikkeling van eigen mogelijkheden, vooral in het binnenland. Daardoor zullen de Australiërs zich ook gemakkelijker verwant kunnen voelen zowel met de ontwikkelingen in Europa als met de ontwikkelingen in Azië. Dit gevoel van verbondenheid zal mijns inziens ertoe bijdragen dat ze een lange tijd een soort uitwisselingspunt vormen voor de belangen van Europa, de Ver. Staten, Azië en zelfs waarschijnlijk, maar zeer beperkt, de Zuid-Amerikaanse.

Wie dit alles ziet, moet wel beseffen dat deze ontwikkelingen alleen mogelijk zijn door het optreden van fanatici. Langs de weg van redelijkheid alleen kun je dat allemaal niet bereiken. Maar als het fanatisme een uiting moet zoeken in een wereld waarin inzicht in de werkelijkheid een grote rol speelt, dan zal het zich moeten aanpassen in zijn drijfveren en middelen aan datgene wat anderen bewegen. We zouden kunnen zeggen, dat het fanatisme dank zij de ontwikkelingen in het witte licht van de laatste tijd langzaam maar zeker een motor wordt, een stuwkracht, waardoor het vaak tegen eigen hoop, verwachting en wens in een steeds grotere aanpassingsmogelijkheid schept ten aanzien van anderen.

Wit licht is niet altijd prettig. Wit licht laat alle dingen zo onverhuld zien. Met wit licht kun je niet meer smokkelen met de edelheid van je bedoelingen, met je leeftijd of met de waarde van hetgeen je anderen wilt aanbieden. Het onthult alles. Daarom is wit licht voor deze wereld op dit moment in vele gevallen eerder een gevaar dan een zegen, want wit licht ontmaskert.

Aan de andere kant: het carnaval van de ideologen moet langzamerhand plaatsmaken voor de opmars van de realisten. Dat klinkt dan niet aangenaam, maar het is onvermijdelijk. Wie leert zien wat werkelijk mogelijk is, wat werkelijk belangrijk is, die zal zeker de ontwikkeling anders inschatten dan de meesten doen. Zo iemand zal beseffen dat bij alle geestelijke nood en geestelijk lijden, bij alle emotionele verstoordheid die zeker in de komende periode overal weer zal optreden ook een geestelijke bewustwordingsmogelijkheid ontstaat.

Het gaat er niet om met de hemel de duivel uit te drijven of met de duivel de duivel. Men handelt wel alsof dat zo zou zijn. Het gaat erom met het licht van de hemel de duivel te omarmen, opdat hij wederom de engel kan worden die hij in wezen is. Het gaat erom al deze ontaarding van het maatschappelijk zijn, maar ook van het geloof, van het filosofisch en esoterisch denken te herleiden tot iets wat bruikbaar is. Iets waardoor de mens kan leven in een werkelijkheid die verder gaat dan zijn materiële wereld, zonder de materie uit het oog te verliezen door wat hij geestelijk bereikt en zonder het geestelijk bereikte altijd weer in een keurslijf te persen, opdat het zal beantwoorden aan hetgeen hij stoffelijk mogelijk acht.

Wit licht is het kenmerk van de komende periode. Wit licht betekent misschien de ondergang van veel wat u nu waardevol noemt. Maar wit licht betekent ook, dat het fanatisme, dat ook zonder wit licht altijd wel de kop opsteekt, langzaam maar zeker wordt geconfronteerd met een onontkoombare werkelijkheid.

De kosmische werkingen zelf van geestelijke en stoffelijke aard zijn bezig de mensheid te veranderen. De geestelijke bewustwording van de mensheid a.h.w. te dwingen in de richting van een werkelijkheid, die in alle werelden gelijk bestaat: de werkelijkheid van de wetmatigheden die wij zien als de eigenschappen van de Schepper.

x U zegt, dat de kosmische invloeden de mens dwingen, maar dat kan toch niet echt waar zijn.

- Mag ik een eenvoudig voorbeeld geven? Als het hier heel erg warm wordt en u transpireert overmatig, dan wordt u gedwongen meer te drinken, als het mogelijk is. Dat is een natuurlijke reactie.

Als u komt te leven in een wereld waarin de gemiddelde tijdsindeling een andere is dan die welke u gewend bent, dan zult u zich daaraan moeten aanpassen wilt u kunnen leven in die gemeenschap. Dan wordt u niet gedwongen, maar u heeft praktisch geen alternatief. In deze zin dwingen de kosmische krachten. Het witte licht kan voor u een inwijding betekenen, maar dan zoudt u uzelf en al uw illusies omtrent uzelf, uw wereld en zelfs uw geloof moeten prijsgeven. Dat zult u niet doen, want voor u is dat zoiets als zelfvernietiging. U heeft de mogelijkheid, u bent vrij. Maar ik denk, dat u gedwongen zult worden in de richting van een kiezen. En dan zult u kiezen voor een leider of voor uw eigen besef van noodzakelijkheden. Hoe u die keuze doet, dat ligt weer aan uw eigen structuur. Bent u te zeer ingesteld op b.v. een bepaalde godsdienst, een bepaald sociaal systeem, een indeling van de gemeenschap, dan zult u ongetwijfeld dank zij dit witte licht fanaat worden.

U zult dan proberen juist de waarheid te bemantelen door de werkelijkheid die u ziet aan te passen aan uw droombeeld. Daaraan kunt u niet ontkomen; het is ingebouwd. Zeker, het is natuur. Maar het is niet zo natuurlijk dat we mis-

misschien de kans hebben om daaruit iets goeds voort te brengen. Als een vernietiging algemeen is, dan betekent ze een einde. Maar een selectieve vernietiging betekent vaak een sterker begin voor een volgende ontwikkeling. Dat houdt in, dat er inderdaad een dwang is. Wanneer in de savannen het aantal leeuwen te groot wordt, dan vinden de dieren steeds minder prooi. De leeuwen verhongeren. Maar die overblijven zijn genetisch sterker. Dat betekent, dat ze meer kunnen doorstaan en dat ze - minder in aantal - toch meer voedsel kunnen vinden. Het is alsof een natuurlijke regel een rol speelt. Je kunt je eraan onttrekken, maar de mogelijkheid daartoe is - gezien de feiten - betrekkelijk gering. Daarom meen ik dwang en dwingen wel degelijk terecht gebruikt te hebben.

--:

SOCIALE MAGIE EN DE REACTIONAIRES.

Er is op het ogenblik een geloof dat, als je het heilige woord uitspreekt alles mogelijk kan maken. Het woord waarmee de gehele wereld verbeterd kan worden: subsidie. Het betekent een bijdrage van het Rijk, subsidiair van de Provincie of van de Gemeente. Iedereen ziet zijn dromen waar worden uit deze onmetelijke schat waaruit voortdurend de bijdragen komen neerdalen. Het schip aan de hemel waaruit alles mogelijk wordt. Zelfs reactionairen zijn zover gekomen dat ze tot bestrijding van het misbruik van overheidsmiddelen subsidie vragen om een campagne te voeren.

U zult begrijpen dat we deze zaken een beetje reëel moeten bekijken. Misschien noemt u mij dan later reactionair of wat anders. Dat hindert niet, want dat zijn alleen maar namen.

Sociale magie is gebaseerd op het denkbeeld dat zolang iedereen gelooft dat iets mogelijk is dat inderdaad mogelijk is. Als een ieder zegt dat iets gebeurt, dat inderdaad gebeurt. Kortom, het magische woord.

Het magische woord snelheidsbeperking bijvoorbeeld. De veilige snelheid op de autosnelwegen is 100 km per uur. Dus zeggen wij dat iedereen alleen 100 km per uur mag rijden. En dan is dat zo, behalve wanneer je zelf op de weg bent natuurlijk.

Wij zeggen dat kunst datgene is wat de leek niet begrijpt. Dientengevolge roepen wij alles wat onbegrijpelijk is tot kunst uit. Het onbegrijpelijke voor de leek moet geestelijk en sociaal hoger staan dan al die platvloerse dingen die iedereen kent, dus moet het gesubsidieerd worden. Dus wordt dank zij de subsidie een vorm van kunst geboren, die in wezen geen kunst meer is, maar die a.h.w. kunstmatig een geheimzinnigheid en een vervreemdingseffect wekt waaraan een ieder zich dan kan laven, als hij zat is geworden van de dingen die hij kan begrijpen.

Het wonderlijke is, dat degenen die daarvoor opkomen niet eens begrijpen dat hun eigen taal op zichzelf een voldoende absurdisme inhoudt om een ieder die het onbegrijpelijke wil genieten ruimschoots van alles te voorzien wat hij nodig heeft.

Er zijn zoveel van die zaken in de wereld en zeker ook in uw eigen land waarbij men zich afvraagt: Hoe zit dat eigenlijk? Kijk, als u een lening sluit bij een bank, dan tekent u een contract. U heeft zich bereid verklaard om elke maand een bepaald bedrag terug te betalen. Verder is er niets aan de hand. Dat gaat een tijdje goed, totdat u tot de con-

clusie komt dat de dingen die u voor dat geld heeft gekocht eigenlijk al bijna versleten zijn. Dan zegt u: Zo heb ik het niet bedoeld, ik betaal niet meer. Vreemd? Helemaal niet vreemd.

Er is pas geprotesteerd door een aantal soldaten, die een bepaald onderdeel hebben gekozen waarvan ze wisten dat het voor NAVO-taken enz. bestemd was, omdat dat zo lekker dicht bij huis lag. En nu blijkt, dat ze een dergelijke taak werkelijk moeten vervullen, beginnen ze onmiddellijk te protesteren. Dat was helemaal de bedoeling niet. Ze wilden alleen dicht bij huis zitten.

Wat is nu het verschil tussen die twee gevallen? Is een contract dan geen contract. Misschien denkt u er anders over. Het wonderlijke van de sociale magie is nu, dat je de Bank die heilig is, want het geld is heilig, nooit zult mogen bedriegen. Daar kan men met deurwaarders e.d. de zaak doorzetten. Maar nu het gaat over een sociaalcontract of misschien over minder concrete zaken, nu kan men onmiddellijk protesteren. Nu kunt u zeggen dat de zaak niet deugd.

Ik vind dat allemaal een beetje vreemd en ik vraag mij wel eens af, of de mensen die geloven in de magie van het roepen en schreeuwen wel begrijpen wat ze in feite doen? Want wat is sociale magie eigenlijk?

Sociale magie is alleen dan mogelijk, indien een ieder ermee accoord gaat. Het is de magie die ontstaat, als een hele gemeenschap uitgaat van een en hetzelfde standpunt, van een en hetzelfde geloof en daardoor werkelijkheden schept voor zichzelf die zonder dit niet mogelijk zouden zijn. Maar wie kan uit gehakt een koe maken? Je kunt uit elke koe gehakt maken. Zo is het bij de sociale magie ook.

Als je een beetje reactionair kijkt naar de verdeeldheid van al die groepen, die elk een eigen belangetje voorstaan, dan kun je zeggen: Jullie zijn bezig gehakt te maken van de werkelijkheid. Maar hoe willen jullie daaruit eens weer een gemeenschap tot stand brengen? Hoe meer je de gemeenschap verdeelt, hoe kleiner de mogelijkheid wordt dat ze ooit nog als gemeenschap kan functioneren. Zeker, er is een bijgeloof. Denkt u maar aan die heel oude leuze, die in de eerste grote crisis van U.S.A. bekend is geworden als de Wallstreet Krach: Keep smiling. Blijf glimlachen, dan gaat het je beter. Gaat het je dan werkelijk beter? Neen, maar als iedereen glimlacht, dan voel je het misschien minder erg.

Wij leven in een wereld waarin we materieel maar ook geestelijk op een gegeven ogenblik zover moeten komen, dat we de verbeterheid opzij kunnen schuiven, dat we kunnen glimlachten. We moeten komen op een punt dat wij tenminste op één of meer terreinen nu eens allemaal samendoen. Maar wie doet dat? Het is heel duidelijk.

Er is een geschil tussen werkgevers en werknemers. Als je het beschouwt, lijkt het net een poppenkastdrama van de Dam dat al vele malen is opgevoerd, waarin de Dood steeds weer zijn lange nek uitsteekt en steeds weer naar beneden wordt getrokken door Jan Klaasen om ten slotte door een knuppelslag op z'n kop toch in de kist te verdwijnen. Je kunt dan zeggen: Maar dat is een reactionair standpunt. Wij moeten het recht van de massa verdedigen. Zeker, de massa heeft natuurlijk recht. Zij heeft recht op haar aandeel in de koek, maar niet op meer dan haar aandeel, anders krijgt een ander geen koek. En wat er dan overblijft is bilkekoek; dan krijg je alleen maar een enorme crisis, een enormcellende.

Wij hebben een verworven recht, zo roept men overal uit. Kijk, dat is nu ook een vorm van sociale magie. Het staat vast dat ambtenaren niet mogen staken, maar ze hebben al enkele malen gestaakt en daar is niet ingegrepen. Dat betekent dus, dat staken in feite de facto is aanvaard en als zodanig een verworven recht is van de ambtenaar die dus tegen elk verbod in mag staken zonder enige consequentie omdat hij al één keer heeft gestaakt zonder dat men er iets tegen heeft gedaan. Dit is een redenering die we heel vaak aantreffen. Het is een vorm van magie.

De regel geldt niet meer op het ogenblik, dat de praktijk anders is dan de regel. Best. Maar dan moet de regel ook niet meer worden gehandhaafd. Wij moeten weten waar we aan toe zijn.

Is dat geestelijk eigenlijk niet precies hetzelfde? Als je kijkt naar de religieuze magie die ook zo vaak voorkomt, dan vraag je je wel eens af, of de mensen wel weten wat ze doen. "Ja, dat is heel erg voor je. Je moet maar veel bidden. Ik zal ook voor je bidden, dan komt het wel in orde." Als dat nu werkelijk wordt geloofd, dan gaat het inderdaad beter. Maar als één van de twee die bij zo'n gesprek betrokken zijn het niet gelooft, dan gaat het niet beter; het gaat slechter. Het is een magie die emotioneel is.

"O, wat zullen we gelukkig zijn, wanneer we vrij zijn." Zeker, maar als je zo vrij bent dat je niet meer weet waar je gelukkig mee kunt zijn, wat houdt je dan nog over?

Het is zo moeilijk om voor allemaal een punt te vinden waar je werkelijk gelukkig kunt leven. Ze zeggen dan: Het is erg reactionair als je zegt dat mensen moeten werken voor hun brood. Natuurlijk, je kunt toch niet verwachten dat een geschoolde werkloze sneeuw gaat ruimen, als dat toevallig nodig is. Zeker niet voor die paar centen die hij krijgt. Zo redeneert men dan. Aan de andere kant zou je moeten zeggen: Iemand, die leeft op kosten van de gemeenschap of van een gezin, zal toch ook binnen dat gezin bepaalde taken moeten verrichten. Het is heel goed dat kinderen zakgeld willen hebben, maar laat ze daar dan ook wat tegenover stellen. Reactionair? Zeker.

Maar het blijkt dat die sociale magie niet werkt. Dan blijkt voortdurend weer waar we ook gaan kijken, dat het idee van "wij allemaal samen stellen dat dit waar is en dus is het waar" niet opgaat.

Nederland is, vooral als het anderen betreft, uitermate progressief. Maar heeft het met al die progressiviteit werkelijk iets veranderd? Het gekke is dat het eigenlijk alleen daar iets heeft veranderd waar het heeft teruggegrepen naar zaken die tot dat reactionaire verleden behoren. Zeker, men heeft veel goeds tot stand gebracht, maar meestal meer door de bijdragen die de mensen hebben gegeven voor een bepaald project dan door de veel grotere bijdragen die hun werden gegeven van staatswege om de betrokkenheid bij de Derde Wereld kenbaar te maken. U moet mij niet kwalijk nemen dat ik dat zo zeg.

Het gaat mij er helemaal niet om uw wereldje te ontluisteren, duidelijk te maken dat al die denkbelden van subsidiëring, de rechten die een mens toekomen enz., nu allemaal moeten worden afgeschaft. Ik probeer duidelijk te maken dat de magie van de gemeenschap is gelegen in haar eensgezindheid. Alleen daar waar de mensen één zijn in streven, denken en begrip kunnen zij tezamen meer bereiken dan redelijk kan worden verwacht. Alleen daar waar de mensen bereid zijn om in de gemeenschap ook voortdurend hun eigen taak, hun eigen aandeel volledig te vervullen, kan die gemeenschap functioneren. En als een gemeenschap daartoe in staat is, dan gebeuren er ook wonderlijke dingen.

Herinnert u zich nog het Wirtschaftswunder? Er was een Duitsland dat helemaal verslagen was. Iedereen zei: Nou, dat zal wel nooit meer goed gaan. Nu zeggen ze misschien: Dat komt door de steun die ze van anderen hebben gekregen. In feite kwam dat alleen, omdat men toen maar één behoefte had: zich boven al die ellende uit te werken. Omdat de mensen alles vergaten, behalve één ding: het moet beter gaan met de zaken. Nu valt dat weg. En als deze mentaliteit verdwijnt, zit West-Duitsland helemaal in de put.

Het is hetzelfde met een totalitaire staat waar dan ook. Zolang de mensen geloven in de zin ervan, is die staat onvoorstelbaar sterk. De macht van Hitler lag in de eensgezindheid die hij onder het volk tot stand bracht. We kunnen zeggen: Het is verkeerd afgelopen, maar het feit blijft bestaan, dat Hitler in betrekkelijk korte tijd een groot gedeelte van de crisis heeft opgelost in zijn land. Dat hij in staat is geweest een gevoel van eensgezind-

heid en verbondenheid te wekken dat zelfs nog door het voortbestaan ervan na de val een Wirtschaftswunder en alles wat er bij dat systeem behoort heeft mogelijk gemaakt.

Als je dat allemaal beschouwt, dan wordt duidelijk: een gemeenschap kan haar kracht alleen aan haar eensgezindheid ontleenen. Dat betekent, dat Nederland maar heel weinig sociale wonderen tot stand kan brengen. Want u weet hoe het gaat in Nederland: Twee Nederlanders hebben verschil van mening. Drie Nederlanders beginnen te denken over partijvorming en als er vijf Nederlanders zijn, zal er één wel een protestmeeting op touw zetten. Dat acht ik helemaal niet verkeerd. Ik zeg alleen: Wat is de consequentie ervan? Je kunt het je beroepen op vaste afspraken en vaste regels reactionair noemen.

Er zijn heel wat mensen die mijn standpunt, dat ik zoeven heb gegeven t.a.v. de soldaten, belachelijk vinden. Zij zeggen: Dat is geen vergelijking. Hier gaat het om een Bank, om je geld en daar gaat het misschien om je leven. Maar als je een contract tekent.....wat is dat dan? Je geld of je leven? Het komt voor mij op hetzelfde neer: Dus: een reactionair standpunt. Maar als je niet kunt vertrouwen op gemaakte afspraken waar blijf je dan? Als je niet meer kunt vertrouwen op de eerlijkheid van datgene wat in anderen leeft waar blijf je dan? Als er geen regels en geen werkelijke wetten meer zijn waar blijf je dan?

Ik wil helemaal niet pessimistisch zijn. De vorige spreker heeft ongetwijfeld duidelijk gemaakt dat het geheel een positieve ontwikkeling is. Maar ik zeg: Die positieve ontwikkeling zou veel positiever kunnen zijn, als de mensen eindelijk eens stonden voor hetgeen ze zeiden. Als de mensen de verantwoordelijkheid werkelijk aanvaarden voor hetgeen ze doen. Als de mensen eindelijk eens in plaats van woorden daden stellen. Als mensen in het geheel van het maatschappelijke en geestelijke bestaan beseffen dat je je niet kunt losmaken van de regels, want dat je bij een verwerpen van de regels alleen komt te staan en dat daarmee het magisch mogelijke teniet wordt gedaan.

Misschien moet ik nog verklaren waarom ik de term "sociale magie" zo uitvoerig heb gebruikt. Laat mij het zo stellen:

In elke gemeenschap kunnen geestelijke eigenschappen op de voorgrond treden door de overeenkomst van gedrag en denken in de gemeenschap. Als 10.000 mensen gelijktijdig denken aan en bidden om genezing (of dat nu in Lourdes is, mijnentwege aan de Ganges of ergens op een Malieveld), dan zal er een kracht aanwezig zijn die genezing mogelijk maakt. Maar het is dan de gemeenschap die dat mogelijk maakt. Daarom juist heb ik de term "sociale magie" gebruikt. Het is een gemeenschappelijk te boven gaan aan de redelijke verwachtingen, de redelijke ontwikkelingen. En als u dan zegt: Als je dat dan zo belangrijk vindt, waarom stel je daar het reactionaire tegenover? Dat wil ik dan ook even duidelijk maken.

Een reactionair is iemand die remmend werkt hetzij door zijn uiterlijkheden, hetzij zelfs door zijn inzichten. Als zodanig is hij iemand die vaak de splitsing, het verval kan belemmeren. Terwijl hij, opgenomen in de gemeenschap, zijns ondanks toch zal worden meegesleept door de vooruitgang. Hij is dus geen gevaar. Integendeel, hij is een hulp voor de gemeenschap, omdat hij haar helpt wat meer eenheid te bewaren en door die eenheid de mogelijkheid te vinden meer waar temaken dan redelijk kan worden verwacht, uit te gaan boven al het redelijk gestelde en in zich een vrede of een kracht te vinden die verder gaat dan datgene wat men redelijk gezien uit de ontwikkeling kan verwachten.

Een volk, waarin de eenheid verder gaat dan de verdeeldheid, dat vindt wegen en middelen, dat vindt zijn eigen grootheid, dat vindt zijn eigen geestelijke ontwikkeling waardoor wonderen niet meer zijn uitgesloten. Een volk, dat tegen zichzelf verdeeld is en zich steeds verder splitst in kaar bestrijdende belangengroepen, is geen volk meer, is geen gemeenschap el-

meer en maakt vele positieve ontwikkelingen onmogelijk door de onderlinge strijdigheden. Dit heb ik nog willen toevoegen aan het eerste onderwerp, omdat zoveel mensen niet begrijpen waar het om gaat.

Ik vind het allemaal heel mooi, als iemand zit te oreren over het witte licht en het rode licht. Maar dat zijn omstandigheden. De omstandigheden worden echter beheerst door de reactie van de mensen daarop.

De mens alleen kan geen verandering tot stand brengen tegen zo'n rode invloed. Maar een groot aantal mensen samen wel. Een groot aantal mensen, die tezamen denken aan vrede kunnen veel moord en doodslag voorkomen. Een aantal mensen, die samen denken aan de zekerheid die ligt in de regel, kunnen daardoor zeer veel onzekerheden en geweld voorkomen die anders ongetwijfeld zouden gebeuren. Mensen, die tezamen één geestelijke zekerheid nastreven en in die zekerheid leren handelen vanuit een geestelijk standpunt, zijn in staat alle materiële beïnvloedingen van de kosmos eenvoudig te neutraliseren. De geestelijke inwerking van de kosmos zullen ze beter beseffen en daardoor juist kunnen gebruiken.

Heus, er zijn heel veel mogelijkheden voor een positieve ontwikkeling, maar dan moet u wel één ding in de gaten houden: Een eenling kan voor zichzelf met de geestelijke krachten positief werken, maar niet ten aanzien van zijn omgeving. Maar een groot aantal mensen tezamen kan uit geestelijke en stoffelijke stralingen een magie tot stand brengen waardoor het ongelooflijke mogelijk wordt, het onwaarschijnlijke kan gebeuren.

Ik meen, dat iemand die zich bezighoudt met beïnvloedingen, met de geestelijke ontwikkeling in deze tijd, dat hij daar toch wel wat aandacht voor over moet hebben.

Er bestaat geen magisch woord "subsidie". Maar er bestaat wel een ander magisch woord dat moet worden beleefd om het kracht te verlenen. Noem dat dan maar medemenselijkheid of naastenliefde. Als die dingen in u leven, dan kunt u meer tot stand brengen dan met subsidie.

:--:~:

E I N D E .

Kan er een einde zijn? Als er een einde is, dan houdt alles op. Of is een einde slechts een woord waarmee ik aanduid een nieuw begin, een verdergaan op andere wijze. Het treden in een andere wereld. Het leven in een andere waan. Een nieuw bestaan ontdekken. Heeft een cirkel ooit een einde? Daar waar je vertrekt, daar keer je terug en je herkent soms die plek niet eens. En je zegt elke keer, wanneer je rusten moet: Dit is het einde.

Wanneer een mens gaat slapen en zijn ogen sluit, dan blust hij ook zijn wereld uit en leeft een ogenblik in een ander zijn, in een andere droom, in andere werkelijkheid. Maar als hij weer ontwaakt, beseft hij toch: ik leef weer voort. Gisteren is voorgoed vertrokken, is overleden, weggevaagd. En al wat je nog van gisteren in je draagt, heeft alleen vandaag, in de krachten van vandaag zijn eigen waarde.

Een eind komt elk ogenblik aan het ogenblik dat het wat betekend heeft, maar gelijktijdig is het een besef dat altijd verder leeft en zonder einde verder gaat: de cirkel van bestaan dat heel de kosmos omvaamt en eindeloos het erkennen mogelijk maakt, terwijl het "ik" steeds weer zegt, al zuchten slakend: Dit is het einde.

:--:~: